

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.R. Piotr Gensikowski

Protokolant: Wioletta Fabińska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Grudziądzu Mirosława Gąska

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 9 listopada 2015 r.

sprawy karnej

M. S.

urodz. (...) w G., syna H. i M. z d. S., obywatelstwa polskiego, PESEL (...), karanego, zam. ul. (...) (...)-(...) G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 06 lutego 2015 roku w G. przy ul. (...) znieważył słownie pracownika socjalnego Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie M. D. w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych w ten sposób, że wyzywał ją słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe **tj. o czyn z art. 216§ 1 kk**

o r z e k a

stosując na podstawie art. 4 § 1 k.k. przepisy k.k. w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz. U. poz. 396)

1. Oskarżonego **M. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym ustaleniem, że użył wobec pokrzywdzonej słów „wredna babo”, „pierd...”, to jest występku z art. 216 § 1 kk i za to, na podstawie art. 216 § 1 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym.
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. kwotę 540 złotych (pięćset czterdzieści) +23 % podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w toku postępowania przygotowawczego i postępowania sądowego,
3. Zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty, zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Od marca 2012 r. M. D. jest pracownikiem Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w G..

dowód: zeznania świadka M. D. (k. 9v.), kopia umów o pracę (k. 59-61)

M. S. składał wnioski o pomoc społeczną, które rozpatrywała M. D.. Od lipca 2013 r. rozpoznawaniem wniosków M. S. zajmuje się inna osoba.

dowód: zeznania świadka M. D. (k. 9v.)

W dniu 6 lutego 2015 r. M. D. wykonywała czynności związane z wykonywaniem wywiadów środowiskowych w terenie. Będąc w rejonie sklepu przy ulicy (...) spotkała M. S.. W tym momencie M. S. zaczął używać w obecności M. D. pod jej adresem słów wulgarnych „ty wredna babo”, a także „pierdolona”. M. D. słysząc te słowa nie zareagowała, tylko odeszła od M. S..

dowód: zeznania świadka M. D. (k. 9v.)

M. S. nie jest osobą chorą psychicznie, upośledzoną umysłowo, nie cierpi również na innego rodzaju zaburzenia czynności psychicznych. M. S. ujawnia cechy organicznych zaburzeń osobowości.

dowód: opinia sądowo – psychiatryczna (k. 31-32)

M. S. był w przeszłości ośmiokrotnie karany za przestępstwa.

dowód: karta karna (k. 21)

Oskarżony **M. S.** w toku postępowania przygotowawczego przyznał się częściowo do popełnienia zarzucanego mu czynu przestępnego (k. 28). Oskarżony przyznał, że powiedział pokrzywdzonej co, o niej myśli, ale nie były to słowa wulgarnie. Sąd dał wiarę przytoczonym wyjaśnieniom oskarżonego o tyle, o ile oskarżony nie kwestionował w nich, że w dniu zdarzenia użył wobec pokrzywdzonej określonych słów dotyczących braku jej kompetencji. Sąd nie dał natomiast wiary wyjaśnieniom oskarżonego, że nie były to słowa wulgarnie. W tym zakresie jego wyjaśnienia były sprzeczne z zeznaniami świadka **M. D.**, którym Sąd dał wiarę. Zeznania wspomnianego świadka były konsekwentne, co oznacza, że świadek nie zmienił ich w toku postępowania przygotowawczego (k. 9-10), jak również w toku postępowania sądowego (k. 79-80).

Sąd dał również wiarę opinii sądowo – psychiatrycznej sporządzonej w sprawie (k. 31-32) albowiem została ona sporządzona w oparciu o jednorazowe osobiste badanie oskarżonego, jest logiczna, pozbawiona sprzeczności.

M. S. został oskarżony o to, że w dniu 06 lutego 2015 roku w G. przy ul. (...) znieważył słownie pracownika socjalnego Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie M. D. w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych w ten sposób, że wyzywał ją słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe, **tj. o czyn z art. 216§ 1 kk**

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy należało uznać, że oskarżony **M. S.** wyczerpał znamiona występkę określonego w art. 216 § 1 k.k. Oskarżony znieważył **M. D.**, gdyż użył wobec niej słów powszechnie uznanych za obraźliwe („wredna babo”, „pierdolona”). Zachowanie oskarżonego miało miejsce w obecności pokrzywdzonej.

Przestępstwo określone w art. 216 § 1 k.k. jest zagrożone grzywną albo karą ograniczenia wolności. Rozważając wymiar kary wobec oskarżonego **M. S.** w tych granicach Sąd miał na względzie następujące okoliczności. W ramach dyrektywy odwołującej się do stopnia społecznej szkodliwości Sąd uwzględnił jako łagodzącą nagły zamiar, z którym oskarżony popełnił przypisany mu występki. Podobnie Sąd ocenił występowanie u oskarżonego organicznych cech zaburzenia osobowości, które nie ograniczały w czasie czynu jego poczytalności, ale niewątpliwie powinny być potraktowane jako okoliczność łagodząca. Sąd na niekorzyść oskarżonego potraktował natomiast działanie oskarżonego w miejscu publicznym, a także brak obiektywnie uzasadnionych przyczyn, z powodu których oskarżony popełnił przypisany mu występki. Na niekorzyść oskarżonego Sąd uwzględnił również jego uprzednią karalność za przestępstwa. Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu **M. S.** za przestępstwo określone w art. 216 § 1 k.k. karę 2 miesięcy ograniczenia wolności. Zdaniem Sądu kara wymierzona oskarżonemu zadośćuczyni dyrektywom przewidzianym w art. 53 § 1 k.k. Przede wszystkim jest ona, z uwagi na jej wysokość, odpowiednia do niezbyt znacznego stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu przestępnego. Zdaniem Sądu kara ta nie przekracza stopnia winy oskarżonego. Należy wyrazić przekonanie, że wymierzona kara spełni cele

zapobiegawcze oraz wychowawcze w stosunku do oskarżonego i powinna powstrzymać go przed popełnieniem kolejnego przestępstwa. Z tych względów orzeczono jak w punkcie 1-szym wyroku.

W punkcie 2-gim wyroku orzeczono o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackiej adw. M. P. kwotę 540 zł (pięćset czterdzieści złotych) + 23% podatku VAT.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z 1983 r. Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zm.) w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Sąd w punkcie 3-cim wyroku zwolnił oskarżonego w całości od obowiązku uiszczenia opłaty, zwolnił także go od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania w części go obciążającej, którymi obciążył Skarb Państwa. Podejmując takie rozstrzygnięcie Sąd miał na względzie okoliczność, że obecnie oskarżony utrzymuje się z opieki społecznej.